

#RefugiulPerfect51

**Orice Ceas e valoros, nu avem Timp de pierdut.
De aceea, vom câștiga înțelepciune, refugiindu-ne
în *Șirul Pierdut al Timpului*.**

Orice Ceas e valoros, nu avem Timp de pierdut.

Un text de Ioana Vilcu

„O, nu! O, nu! Uite ce târziu e! Cum mai ajung eu la școală la ora asta? O să mă certe profa de română!” s-a gândit Daria în timp ce alerga de colo-colo prin cameră, cu o mână spălându-se pe dinți și cu cealaltă îngrămădind cărți și caiete în ghiozdan.

La școală a ajuns totuși la fix, nu a certat-o nimeni, dar ideea că nu are timp de nimic, că e mereu în întârziere tot nu-i dădea pace. Cristina, colega ei de bancă și prietena ei cea mai bună, a văzut că e abătută, așa că a încercat să afle ce are.

— Auzi, vrei să mergem la o înghețată după școală? Mai stăm și noi de vorbă, că în afară de pauze n-am mai ieșit pe nicăieri împreună...

— Nu pot! a răspuns Daria. Ai uitat că am meditații la mate azi? Iar mâine merg la cursul de engleză...

— Dar tu când mai ai timp pentru tine? Când mai ai timp pentru orice altceva în afară de școală și învățat?

— Nu știu... a oftat Daria. Simt că înnebunesc! Chiar îmi trebuie o pauză...

— Aoleu! Știi ce mi-am amintit??? Anul trecut, când încă erai normală și aveai și tu o viață, am citit o carte despre o tipă care avea fix aceleași probleme ca tine!

— E, na! Cum adică avea aceleași probleme ca mine?

— Păi, tipa din carte, Penelope, avea o mamă care era *control freak* și care avea impresia că nu rezolvi nimic în viață dacă te oprești un pic să te bucuri de soarele de afară, să scrii ceva, să zaci, frate! Așa, și o tot împingea de la spate pe Penelope să meargă în tot felul de tabere, o trimitea la zeci de

meditații, iar timpul liber pe care i-l acorda zilnic era, pff, nu mai știu, juma de oră, o oră, poate, oricum pe acolo...

— Aoleu, săraca fată! Mda, îmi sună destul de cunoscut. Păi și ce face până la urmă? Cum o convinge pe maică-sa că e prea mult?

— Ah... mda, nu cred că ai cum să te ieși după Penelope, i-a tăiat Cristina avântul.

— Păi de ce nu? a întrebat Daria mirată.

— Pentru că romanul e un *fantasy*. Stai, nu te strâmba, știu că nu e genul tău, dar, crede-mă, îți-ar plăcea mult! Sunt multe jocuri de cuvinte, tot felul de nume trăsnete. De exemplu, Penelope ajunge pe Tărâmul Posibilității – eh, deja văd că zâmbești! –, o cunoaște pe Marea Zăbovitoare și împreună se războiesc cu Cronos și cu Ceasornicarii lui, care au pus mâna pe ținutul ăla. Iar după ce se căleşte în lumea aia magică, îți dai seama că poate să facă față tuturor provocărilor din lumea ei!

— Da, bine, hai că pare simpatică... Și poate găsesc un sfat, două în carte care să mă ajute să văd cum vorbesc cu Ceasornicarii de maică-mea să mă lase să am mai mult timp pentru mine... a oftat Daria, apoi a râs. Îmi aduci mâine **cartea**, te rog? Cine știe, dacă mi-e de ajutor, o să ieșim la înghețată mai repede decât speram.

— Ți-o aduc, normal! s-a bucurat Cristina. Orice să-mi capăt prietena înapoi!

